

Mansel Martin - Petros Collectio Concilii Constantinensis
regentium ecclesiae universalis

Σύνοδος Νεόφυτου
Ἀλέξανδρος Καραθεωδωρής
Κωνσταντῖν ἢ ἰεροσόλυμοις
Σύνοδος Βρυσηνῶν ἐν 40 συνεδ.
Νυμφαίου Γενναίου Ἰουβίου ἢ Ἰωάννου Ἰουβίου

Ἀκολούθως ἡ αὐτοῦ παναγιώτης ἐπαρχίης κύριος Γρηγόριος συνοπτικῶν ἐπισκοπῶν ἐκθεσὺν τοῦ βουλγαρικῶν ζήτηματῶν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς πατριαρχείας αὐτοῦ μέχρι τέλους, καταλήξας εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ἐν λόγῳ ζήτημα δὲν εἶναι δυνατόν ἄλλως ἢ λυθῆναι ἐκ τῆς οἰκουμένης συνόδου.

Γνωρίζεις δὲ τινὰς ἰλιαν καταλλήλους ἐπισκοπῶν ἐν τισὶ τῶν οὐσιοθετικῶν μερῶν τῆς πατριαρχικῆς ταύτης ἀγορεύσεως ὁ μητροπολίτης Λέρκων.

Μετὰ ταῦτα ὁ κύριος Ἀλέξανδρος διὰ μακρῶν ἐξέθηκε τὴν ἀπομνηνικὴν γνώμην περὶ τοῦ ζητήματος, ὑπερπαλογοῦμενος ἐν μέρει καὶ ὑπὲρ τῶν ἰσχυρῶν καὶ αὐτὸς διαβουληθέντων, ὡς εἶπεν συμφροντοῦτος τοῖς βουλγαροῖς κατὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους. Ἦν δὲ ἡ ἀπομνηνικὴ γνώμη ἐν συνόψει ἡ ἑξῆς: ὅτι δυνατὴ τις λύσις τοῦ ζητήματος μόνον δυνατόν ἢ ἐπιτευχθῆναι διὰ τῆς συνουσίας τῆς πολιτείας μετὰ τῆς ἐκκλησίας, καὶ οἷοι μόνῃ ἡ πολιτεία, εὐτε μόνῃ ἡ ἐκκλησία δύναται ἵνα ἐπενέγκῃ ὀριστικὴν καὶ ἀποτελεσματικὴν λύσιν. Ἐξέταζον δὲ τὴν ἀπ' ἀρχῆς πορείαν τοῦ ζητήματος, παρετήρησαν δὲ εἰς δύο μόνον περιπτώσεις εὐρέθῃ ἡ ἐκκλησία ἠγωνιῆται μετὰ τῆς πολιτείας, α') ἐπὶ τοῦ ἰσοαιεῖ, ὅτε ἐξεδόθη τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο φερμασκέν διὰ κοινῆς συνουσίας, καὶ ἡμῖς δὲν ἐπιρρασκέν ἐμὴ μόνον 15-20 ἡμέρας· καὶ β') ἐπ' ἐσχάτων, ἐπὶ τοῦ κυρίου Ἀνθίμου, ἥτις ὑπῆρξεν ἐπὶ ὀλίγῃ χρονίωτά.

Μετὰ τὴν μακρὰν ταύτην ἀγόρευσιν τοῦ κυρίου Καραθεωδωρῆ, ὄμιλησαν ὁ μητροπολίτης Καταρίτζης, εἶπὼν ὅτι: εἰ ἀρχῆς ἐθέσθη τὸ ζήτημα καθάρος ἐκκλησιαστικόν, καὶ οἱ τὸς αὐτοῦ δὲν δύναται γενεσθῆαι ἄλλως, εἰ μὴ δι' οἰκουμένης συνόδου.

Ἀκολούθως ἔλαβεν τὸν λόγον ὁ μητροπολίτης Λέρκων, σαφῶς καὶ εὐκρινῶς ἀναπτύξας τοῦς λόγους, δι' οὓς ἡ ἐκκλησία ἀνέθηκε τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν οἰκουμένης συνόδου, ἣν οἱ καὶ πρώτος αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς ὑπέδειξεν.

Κατόπιν ὄμιλησαν ὁ κύριος Δημήτριος Ἀριστοκλῆς, ἀναγνούς ἰδίᾳ ἔγγραφον προσληθὸν, ἐν ᾧ ἐξέθηκεν περὶπαθὸς καὶ μετὰ πολλοῦ τοῦ χριστιανικοῦ ζήλου καὶ αἰσθηματικῶς δὲ ἀνικανότητος καὶ ἀσβεστῆς πράξεως τὸν παρανοήσαντων βουλγαρῶν, τὴν δὲ αὐτῶν προσηγορίαν εἰς τὴν ὀρθόδοξάν καὶ εἰς τὸν χριστιανισμὸν ἐν γένει ὄβριον· καὶ τὴν ἐξουθενώσαν παντός μὲν τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, ἰδίᾳ δὲ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους.

Μετ' αὐτὸν ὁ κύριος Κ. Καλλιᾶδης, ἐπίσης διὰ μακρας καὶ ἐωλότου ἀγορεύσεως, ὑπέδειξεν ἐπὶ τέλους ὅτι, εἰ ἢν περιήθη τὸ ζήτημα θεῖον, ἡ ἐκκλησία ὀρεῖται νὰ πληροφορηθῆν ἐν πρώτοις περὶ τῆς ὀρθοδοξίας τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ, καὶ νὰ ἐλθῆ εἰς διαπραγματεύσεις μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς τοῦ ζητήματος λύσεως, μόνον ὅταν αὐτὸς καταδείξῃσιν ὅτι ἐμμένουσιν ἐν τῇ ὀρθοδόξῃ.

Τὴν γνώμην τοῦ κυρίου Καλλιᾶδου, ἐν μέρει τροποποιήσας, ἐξήγγειλαν ἐπὶ τέλους ὁ κύριος Ἀριστοκλῆς, καὶ ἡ συνέλευσις ἐφάνη ὅτι ἀπέδεδετο ἐν γένει ταύτῃ.

Ἐν τῇ μεταξύ δὲ ἔλαβον τὸν λόγον καὶ οἱ κύριοι Κωνστ. Καραθεωδωρῆς πατέρες, Κ. Καραθεωδωρῆς, Κ. Ἀνθόπουλος, καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν λαϊκῶν, ὡς καὶ τῶν κληρικῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐπίσκοπος Βράτσο, τοῦ ὅποιου αἱ διαβεβαιώσεις καὶ οἱ λόγοι περὶ τῆς παντοῦς ἀγνοίας, ἐν ἣ ἐυρίσκειται ἐν γένει ὁ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις βουλγαρικῆς λαός, μεγίστην ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν εἰς ἅλα ἐν γένει τὰ μέλη τῆς μεγάλης ταύτης συνέλευσεως.

Μετὰ ταῦτα ὁ κύριος Ἀλέξανδρος Καραθεωδωρῆς προέτεινε ὅτι καλὸν νομίζει, πρὶν ἢ λυθῆναι τελευτικαὶ τὰς ἀποφάσεις, νὰ ἀναβληθῆ μέρη τῆς προσηγορίας κυριακῆς, ἡ τοῦλάχιστον μέχρι τῆς τετάρτης, ὥστε νὰ σκεθῆν ὀριμώτερον ἡ συνέλευσις. Ἀλλὰ τὴν γνώμην

αὐτῶν δὲν παρεδέξαντο ἐμὴ 2-3 μόνον μέλη· πάντες δὲ οἱ λοιποί, καὶ ἰδίᾳ οἱ κύριοι Κ. Καλλιᾶδης καὶ Γ. Καζανόφας, ὑπεστήριξαν ἐν τῇ συνέλευσιν ὄρεται νὰ διατυπωθῇ ἀνεὶ ἀναβολῆς τινος τὴν ἐκείτης γνώμην. Διατυπωθεὶς δὲ ἡ γνώμη τοῦ κυρίου Καλλιᾶδου, ἐγένετο δὲ ἀπολυτὸς πλειοψηφίᾳ παραδεχθῆναι ὅτι: ἡ ἑξῆς:

Ἐν οἰκουμένην πατριαρχεῖον, πρὸς εἰρηνοποίησιν μεριβὸς τινὸς τοῦ ὑπ' αὐτὸ ὀρθοδόξου πληρώματος, εἶναι πρόθυμον νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ πάλιν, πρὸς λύσιν τοῦ βουλγαρικῶν ζητήματος, συνθετὰ τοῖς ἱεροῖς κακοῖς, τὰς ἀναγκαίας διαπραγματεύσεις, ὅταν ὁ βουλγαρικὸς λαὸς ἀποκρούσῃ καὶ ἀποδοκιμάσῃ ἑλισσόμενος, εἴτε διὰ νομίμων ἀντιπροσώπων, τὰ ἀνοσοῦργήματα τῶν τριῶν αὐτοῦ ἀρχιερέων, καὶ ἡμολογῆσιν ὅτι ἀναγνωρίζῃ ἐμπράκτως τὸ κύρος τῶν ἱερῶν κανόνων, τῶν ἐπιτινῶν τὴν ὀρθόδοξον ἀνακλητικὴν ἐκκλησίαν. Ταῦτα δὲ μὴ γενόμενα, ἐὰν ἢ πύλλῃ ἐπιμένῃ εἰς τὴν λύσιν αὐτῶν, τότε τὸ πατριαρχεῖον ἐκκαλεῖ τὸ ζήτημα ἐνώπιόν οἰκουμένης συνόδου.

Ἡ προηγήθη δὲ, ἢν ἐπήγγειλαν ὁ κύριος Ἀριστοκλῆς εἰς τὴν τοῦ κυρίου Καλλιᾶδου γνώμην πρὸς συστάσεως μιᾶς ἐπιτροπῆς, ἀπὸ τοῦδε ὀνομαζομένης καὶ ἐργαζομένης πρὸς κανονιστῆν λύσιν τοῦ ζητήματος, ἐγένετο δεχθῆναι ὑπὸ τῆς αὐτῆς παναγιώτουσ τοῦ πατριαρχεῖο κυρίου Ἀνθίμου, καὶ τῶν πλείστων μελῶν τῆς συνέλευσεως: καὶ τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ πάντων, ἐνεκρίθησαν ὡς μέλη τῆς περὶ τῆς ὁ λόγος ἐπιτροπῆς καὶ ὠρισθῆσαν οἱ ἑξῆς: ὁ μητροπολίτης Λέρκων κύριος Νεφρούτος, ὁ μητροπολίτης Λιδουμστείου κύριος Διονύσιος, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἀρχιεπαρχίας τῆς μεγάλης τοῦ γένους ὀρθόδοξου κύριος Φιλθέος Βρυσηνός, ὁ ἀρχιεπίσκοπος καὶ καθηγητῆς τῆς ἐν Χάλκιῃ θεολογικῆς σχολῆς κύριος Νικηφόρος Γλυκάς, καὶ ὁ ἀρχιμανθρῆτης ἱερομάρτυς Ἀφθονίδης, καὶ οὗτω διεῖδήθη ἡ συνελεύσις, ὅταν τὴν ἰβ' ὥραν τοῦρασιτ' ἔδουτος τοῦ ἡλίου.

Πατριαρχικὸν τακτικὸν καὶ ὑπουργικὸν ἀπάντησις.

Τὴν α' φεβρουαρίου ἐστάλη εἰς τὴν ὕψηλὴν πόλιν πατριαρχικὸν τακτικὸν, περιλαμβανόν τὸ ἐν τῇ διατυπωθείσῃ ἀποτελείματι τῆς πρώτης γενικῆς συνέλευσεως. Ἀδύτημερον δὲ, πρὸς ἐσπέρας, εἰς ἀπάντησιν εἰς τὸ πατριαρχικὸν τακτικὸν, ἀπεστάλη εἰς τὰ πατριαρχεῖα βελγρικὸν διάγγελμα (τεσερῆς) ἔχον ὡς ἑπείτα:

Ἐλήφθη τὸ φιλικὸν ὤρων τακτικὸν, τὸ ὑπὸ σημερινῆν ἡμερομηνίαν διαβιβασθέν, εἰ δὲ οὐ μὴ κοινοποιεῖται ἡ περιλήψις τῶν συνδιασκέψεων καὶ ἀποφάσεων τῶν ὑπὸ τὴν ὑμετέραν προεδρίαν χθὲς συνελθούσων γενικῆς συνέλευσεως. Ἄσπασαι αἰ μέχρι τῆς ἡμετέρας σκέψεως καὶ προσπάθειαι τῆς ὕψηλης κυβερνήσεως ἔπειτον εἰς τὸν ἀγαθὸν σκοπὸν τοῦ μὴ ἀποδῆσθαι τῶν βουλγαρῶν ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπιθετικῆς ἔμψεως, ὡς τὸ τακτικὸν τῆς ὑμετέρας φιλικῆς καταδελχῶ, αὐτὸ τὸ πατριαρχεῖον ἐπιθυμῶν τὸ ἀποχωρισμὸν τῶν βουλγαρῶν ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἡ ὕψηλῃ κυβερνήσει, ἐπαφίνουσα εἰς αὐτὴ τὴν ἐκ τούτου προήκουσαν εὐθύνην, προέβη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς περὶ τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος τούτου ἀποφάσεως τῆς ὕψηλης κυβερνήσεως, ἐπ' ᾧ καὶ ἐγγράφῃ ὁ παρῶν φιλικῆς τεσερῆς.

Τῇ 3 Ἰουλίου 1888 (1 φεβρουαρίου 1872).

Μάξιμου Νεδίμ.
Ἡ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, κατανοήσασα ὅτι τὸ πατριαρχικὸν τακτικὸν παρηγηγηθῆναι, καὶ ὅτι λυθησῆν εἰς ἐγένετο παρενόησις, ἥτις βεβαίως καὶ προκάλυψε ταυταύτην τὸν πρωθυπουργὸν ἀπάντησιν, οἰσὶν διατελούσους ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν διαοριστῶν ἀποδημάτων, ἐκρίνε σκόπημα, μετὰ ἐμνήρησιν ἡ συνουσίαν συνδιασκεψῆν,

τὴν σύνταξιν νέου τακτικίου, ἐν ᾗ ἐπανελήφθησαν ἅμα
 μὲν ἐν τῇ αὐτῇ μὲν πνεύματι, ἀλλὰ μετὰ τινας σαφῆς
 λεπτομερείας, τὰ ἐν τῇ προταλένῃ πατριαρχικῇ
 τακτικίῳ, καταδεδόθη δὲ εὐκρινέστερον οὗτι τὰ πατριαρχεῖα
 οὕτως ἐπιπέδωσαν τὸν ἀποκρισμὸν τῶν
 Βουλγαρῶν ἀπὸ τῆς μεγάλης ἔκκλησίας, ἀλλ' αἰσπότε
 μέλειστα ἐπαμειβήσανται καὶ ἐργάσθησαν ὅπως ἐπαναφέρωσι
 τὴν πολήτην εἰρηνοσύνην διὰ παντὸς πρὸς τὸ αὐτὸ
 εἶδος διδασκαλίας ἑλῆν διαφρημάτων, καὶ οὗτι οὐδέ
 ποτε ἀποποιήσονται τὰ πατριαρχεῖα ἐν εἰσακούσῃσι
 τὰς ἐκείας καὶ τὰς αἰτήσεις τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ,
 ὅταν αὐτοὶ οὖσι νόμοι καὶ ἐντὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν
 ὄρων καὶ κανόνων, ἀπρὸ προηγουμένων οὕτως
 ἀποκριθῆναι, ἀμέσως ἢ ἡμέσως, τὰς ἀσέβεις καὶ
 ἀνικανονικάς πράξεις τῶν ἀνατρετῶν, ἐφ' ᾗ ἐπίκειται
 πάσα εὐθὺν κτλ.

Τὸ δεύτερον τούτου πατριαρχικὸν τακτικίον διεβράβηθη
 τὴν τετάρτην (β') πρὸς τὸν ὑψηλότατον πρωθιερουργὸν
 ὑπὸ δύο συνοδικῶν ἀρχιερέων, τῶν μητροπολιτῶν
 Νικαίας καὶ Ἀράβιας, συνοδευομένων καὶ ὑπὸ τῶν ἐν
 τοῖς πατριαρχείοις ἀρχιερατικῶν τῆς τουρκικῆς
 γλώσσης κυρίου Ἀνδρέου Νικολαΐδου.

Ὁ μέγας βεζίρης, υποβεβλημένος τοὺς ἀπεσταλμένους
 εὐμενιστάς, καὶ διαπιστωθεὶς περὶ τὸν ἐν τῇ
 συνουσίᾳ συζητηθέντα καὶ ἀποφασισθέντα, καὶ
 περὶ τὸ οὗτι τὰ πατριαρχεῖα, ὑπὲρ πάντα ἄλλων
 ἐπισημῆν τὴν νόμιμον, ἀληθῆ καὶ ὀρθοῦσιν διεξέμαλιναν
 τοῦ ζήτηματος, διεβεβαίωσε τοὺς πατριαρχικούς
 ἀπεσταλμένους οὗτι, ἀν τὸ πατριαρχεῖον ἐπαναλήρῃ
 τὰς περὶ τούτου διαπραγματεύσεις, εἶνα προθυμῶτα
 ἐν ἐκμηδύνει τὰ σχέδια τῶν ἐπιμενῶν ἀνδισταμένων κτλ.

Ἡ ἐκλογή τοῦ ἐξάρχου.

Ἐν τούτοις, ἐνῷ οὕτως εἶγον τὰ κατὰ τὸ βουλγαρικὸν
 ζήτημα, αἰρῆς ἐβεβαίωθη ἐν τῇ 13^ῃ φεβρουαρίου
 (σαββάτῳ) ἐγένετο ἐν Μεσοπόρῳ ἡ ἐκλογή τοῦ τῆς
 Βουλγαρίας ἐξάρχου, κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.

Ἦναι ὄνματα ὑποφθιγῶν ἔχον καθυποβλήθη
 προηγουμένως εἰς τὴν ὑψηλὴν πόλιν ὑπὸ τοῦ βουλγαρικοῦ
 προσκενοῦ συμβούλου τῶν δύο πρώην Φιλισσοπολέως
 Παϊσίου καὶ Παναρέτου, τῶν ποτὲ Μακαροσπούλεως καὶ
 Ἀρτσου Παριόνων καὶ τοῦ Βιδύνης Ἀνδρέου, ἀλλ' ἡ
 πόλις ἐξῆρσεν ἐκ τούτων δύο, τὸν Μακαροσπούλεως καὶ τὸν πρώην Φιλισσοπολέως
 Παναρέτου.

Ἡ 1^η φεβρουαρίου (παρασκευῇ), πρώτη ἡμέρα μετὰ
 τὰς ἐορτὰς τοῦ βασιμίου, ἐστάλη εἰς τὸ ἐν Μεσοπόρῳ
 βουλγαρικὸν συμβούλιον ἀπεσταλμένος τῆς ὑψηλῆς
 πόλεως, φέρων τὸ τοῦ πρωθιερουργοῦ διάγγελμα,
 δι' οὗ ἐπιτρέπεται ἡ ἐκλογή τοῦ ἐξάρχου ἐκ τῶν
 τριῶν ὑπολειπομένων μελῶν.

Τῆν ἐπιόσαν (σαββάτῳ), γενομένης συνουσίας, ἐπειθὲ
 ὁ Φιλισσοπολέως Παϊσιὸς ἀπέσυρε τὸ ὄνομα αὐτοῦ
 ἐκ τῆς ὑποφθιγότητος, ἐγένετο ἡ ψηφισθῆσα ἐπὶ τῶν
 δύο ἄλλων μελῶν. Ἐτυχε δὲ τῆς πλειοψηφίας ὁ Λορτσὺ
 Παρίων, καὶ οὕτως ἀνεδείχθη πρῶτος οὗτος
 ἐξάρχος τῆς βουλγαρικῆς ἐξάρχιας.

Συνεπεί τούτων, ἐβόσαν ὅπως συγκροτηθῆν ἐν τοῖς
 πατριαρχείοις γενικὴ συνουσία, συγκαμμένη ἐκ τῶν
 μελῶν τῆς ἱερᾶς συνόδου, τῶν παρεπιδημοῦντων
 ἀρχιερέων, τοῦ ἐθνικοῦ συμβούλου, τῶν προϋδένων
 καὶ λογιθῶν τοῦ ἔθνος καὶ τῶν πρωτομαρτυστόρων
 τῶν συντηγῶν, πρὸς κοινήν σύσκεψιν ἐπὶ τοῦ σπουδαίου
 τούτου καὶ σοβαροῦ ἀντικειμένου.

Δευτέρα γενικὴ συνουσία.

Ἡ προαγχιθέσθα γενικὴ συνουσία συνεκροτήθη ἐν
 πατριαρχείῳ, τῇ 13^ῃ, ἀρχεμένη ἀπὸ τῆς 5 1/2 ὥρας
 τουρκικῆ καὶ παρατάθησθα μέχρι τῆς 11^ῃ.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς προλαβούσης
 γενικῆς συνουσίας, ἀναγνώσθησθα καὶ ἐνὸς γράμματος
 τοῦ κυρίου Μιλτιάδου βῆλ Ἀρτσουζοῦ ἀπουσίαστικος,
 ἡ αὐτοῦ παναγιότης ἐ ἀεικομμένης πατριαρχικῆς
 ἐξέφθησαν ἐν ἐλλείψει αὐτοῦ προσλαβῆσθα προφῆρου
 τὸ ἐσχάτως λαβῆσθα ἔγραμ, καθ' ὅσον ἀπορρῆ τὴν
 ἐκ μέρους τῆς ὑψηλῆς πόλεως ἀποσταλῆν τοῦ
 ὑποουρικοῦ διαγγέλματος πρὸς τὸ ἐν Ὀρτάκιν βουλγαρικὸν
 συμβούλιον περὶ ἐλλογῆς ἐξάρχου, προσέβασα καὶ
 ἐκ στόματος, ὅτι τῆν μὲν πρῶτην ταῦτην τῆς ὑψηλῆς
 πόλεως ἐπιληροφροθῆ καὶ ἐπισήμως διὰ τοῦ καπουκαχαρῶ
 ὡς ἐκ μέρους τοῦ ὑποουρῶ τῶν ἐξωτερικῶν,
 περὶ τοῦ ἐκλεχθέντος ἔμοῦ ὑπὸ τῶν Βουλγαρῶν
 ὡς ἐξάρχου, μέχρι μὲν τῆς Ὀρθάξιας ἐσπίρας ἐγένισκαν
 ὡς τούτῳ τὸν τίος Λορτσὺ Παρίων, γ' ἔμοῦ, περὶ
 τῇ 13^ῃ, ἐπιληροφροθῆ ἐκ τῆς ἀξιοσέου, οὗτι ὁ
 ἐκλεχθεὶς ἐξάρχος ἦν ὁ Βιδύνης Ἀνδρέου.

Ἐπιτήρσασα δὲ ἐπὶ τῶν πρῶτων τῆς συνουσίας
 εἰς τὸ γεγονός, πρῶτρεφῆσθα πάντας, ὅπως, ἐν
 εὐκαιροθῆσθα καὶ χριστιανικῇ ἀγάπῃ, ἀποφανθῆσθα
 τὴν αὐτῶν νόμιμον ἀπάλα καὶ σαφέως, εἰ περὶ
 τούτου θέον, ὡς πρῶτη ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ
 ἡ ἐκλογία.

Ὅτω τεθέντος τοῦ θέματος τῆς ἡμέρας, ἐλαβῆν
 ἀλληλοεισθῆσθα καὶ ἀναμειβόμενοι τὸν λόγον ἐκ μέρους
 τῶν κληρικῶν ἡ αὐτοῦ παναγιότης ὁ πατριάρχης
 κήρυξ Γρηγόριος, οἱ μητροπολιταὶ Καταρσίας, Δερβιάν
 καὶ Ἀγγαίου, ἐκ δὲ τῶν λαϊκῶν οἱ κύριοι Περσίη
 Ὀσμιάδης, Κ. Καλλιῶδης, μέγας λογιθῶν, Ἀ. Ἀρτσουζοῦ,
 Ἀ. Ἀρτσουζοῦ, Ἀ. Ἀρτσουζοῦ, Κατῆρσῶν, Χατζεπούλεως,
 Β. Σαρακιωτῆς καὶ ἄλλοι τινές. Ἀπάντων δὲ σχεδὸν
 ἡ γνῶμη διεκρινετο εἰς τὸ δὲν πρόκειται πλέον περὶ
 τῶν παρανομῶν τῶν βουλγαρῶν ἡ περὶ τῆς λύσεως
 τοῦ βουλγαρικοῦ ζήτηματος, ἀλλὰ περὶ τῶν σχέσεων
 τῶν πατριαρχείων πρὸς τὴν ὑψηλὴν πόλιν, καὶ
 ἐπιόμοις. Ἐν ἡ γέννησι παραστάσις τις ἡ διασφάλις
 ἡ διαπραγματεύσεις μετ' αὐτῆς.

Ἐκ τῶν περὶ τούτου δὲ κατ' ἐξοχὴν λεγομένων ἀγορευσάντων
 διεκρινετο ἡ διακριθῆ τὸ βουλγαρικὸν ζήτημα, ὡς
 τὴν γνῶμη, ἐπὶ τῶν διαπιστωθέντων, παραβέβησθα
 ἀπάντας, σχεδὸν, συνηταμένῃν εἰς τὰ ἐξῆς: εἰ
 διαλαθῆ τὸ πατριαρχεῖον ὀρεῖται ἵνα ἀναγερθῆ εἰς
 τὴν ὑψηλὴν πόλιν ἢ μὴ ἐκ μέρους αὐτοῦ ἀναγερῶσθα
 τοῦ ἐκλεχθέντος ἐξάρχου, καὶ οὗτι εἶναι ἐστοχῶν ἐν
 ἐπαναλήρῃ τὰς μετὰ τῶν Βουλγαρῶν διαπραγματεύσεις,
 ἐὰν προηγουμένως δοθῆ ἐκ μέρους αὐτῶν ἐρθεύστος
 ὁμολογία πίστεως, ἀποκριθῆσθα πάσας τὰς μέχρι
 τούδε γενομένας ἀνικανονικάς πράξεις καὶ ἀπαντήσθαι.

Τοιαύτη ἦν ἐν περιλήξει ἡ ἐργασία καὶ τὸ ἀποτέλεσμα
 τῆς δευτέρας ταύτης γενικῆς συνουσίας.

Τὰ μετὰ τὴν δευτέραν γενικὴν συνουσίαν. Τὴν
 τετάρτην (15^ῃ) ἐστάλη πατριαρχικὸν τακτικίον εἰς
 τὴν ὑψηλὴν πόλιν, περιλαμβῶν τὴν ἐν τῇ γενικῇ
 συνουσίᾳ τῆς ἐπίσης διατυπωθεῖσθα ἀπόφασιν. Ἀπάντησις
 δ' ὑποουρικοῦ ἐστάλη εἰς τὰ πατριαρχεῖα τὸ ἐσπίρας
 τῆς πέμπτης (15^ῃ) δι' ἀποσταλμένου τῆς ὑψηλῆς πόλεως.
 Διὰ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ὁ πρωθιερουργὸς καταμειμεται
 τῶν γενομένων συνουσίας, ὡς δὴθεν παρανομῶν κτλ.,
 οὐδέθεν γνωστοῦ λόγου οὗτος περὶ τὸν ἐν τῇ
 πατριαρχικῇ τακτικίῳ ἰδίᾳ ἀναγερευμένῳ ὡς πρὸς
 τὸ ὑπὸ τῆς συνουσίας ἀποφασισθέντα, οὗτε περὶ
 τῆς ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως δοθείσης ἀδείας πρὸς
 ἐκλογὴν τοῦ ἐξάρχου.

Ὁ αἰκομνησθῆ πατριάρχης ἐπευσενο ὅπως καθυποβλή
 τὸ ὑποουρικὸν διάγγελμα τὴν ἐπιόσαν (παρασκευῇ)
 εἰς τὴν ἱερὰν σύνοδον καὶ τὸ μικτὸν συμβούλιον.
 Κατὰ συνέπεια δὲ ἐγένετο ἡ δέουσα ἐκ μέρους τῶν
 πατριαρχείων ἀπάντησις, ἥτις καὶ ἀποστάλη τῇ
 κυριακῇ (16^ῃ). Ἀπέδειξε δὲ ὁ πατριάρχης οὗτι τὰ
 προσληθέντα ἐν ταῖς γενικαῖς συνουσίαις

1 Ab hora antemeridiana 11, 08 ad horam pomeridianam 4, 38.